

Misijas ziņas

2023. gada 4.ceturksnis

Saturs

Redzēt Dievu / 7.oktobris
Apsēstā / 14.oktobris
Aklo cilvēku cerība / 21.oktobris
Vecā vīra ilgās gaidas / 28.oktobris
Neredzamā roka / 4.novembris
Pārveidots! / 11.novembris
Īstās skolas meklējumi / 18.novembris
Sekojoš patiesībai / 25.novembris
Ietekmīga draudze / 2.decembris
Uzbrukums ar izkapti / 9.decembris
Anatomijas kundze / 16.decembris
Izlaistais bauslis / 23.decembris
Ielūguma nozīme / 30.decembris, Trīspadsmitais sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Vai jūs vēlaties šo ik ceturksni iznākošo misijas darba žurnālu izlietot vēl efektīvāk? Tad lasiet to kopā ar Bībeles studiju materiālu.

Bībeles studiju materiāls pieaugušajiem 2023. gada 4.ceturksnī daudz runās par misijas darbu. Šo mācību līdzekli ir uzrakstījuši Globālās Misijas pētniecības nodaļas vadītāji, kuri piedalās draudzes misijas darbā un ir cieši saistīti ar visas Ģenerālkonferences darbību, tajā skaitā ar misijas ziņu izdošanu.

Katras nedēļas Bībeles studiju svarīgākās atziņas atrodas nedēļas stāstu sānjoslā.

Ralizējamo projektu apskats

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Rietumu un Centrālāfrikas divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu draudzes darbu 22 valstīs: Burkinafaso, Kamerūnā, Kaboverdē, Ekvatoriālajā Gvinejā, Gabonā, Gambijā, Ganā, Gvinejā, Gvinejā – Bisavā, Kotdivuārā, Libērijā, Mali, Mauritanijā, Nigērā, Nigērijā, Senegālā, Sjerra Leonā un Togo.

Reģionā dzīvo 472 miljoni iedzīvotāju, tajā skaitā 889 196 adventisti. Tātad adventistu īpatsvars šeit ir viens uz katru 531 iedzīvotāju.

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs īstenot misijas darba projektus Kamerūnā un Ganā.

Kamerūnā ziedojumi tiks novirzīti divvalodīgu (angļu un franču valodas) pamatskolu atvēršanai pilsētā *Bandjoun*.

Draudzes vadītāji man pastāstīja, ka Kamerūnā ir liels pieprasījums pēc kvalitatīvas izglītības, īpaši pēc starptautiskām mācību iestādēm ar mācībām angļu un franču valodās. Jaunā skola sola šo nišu aizpildīt.

„Adventistu izglītība šeit tiek augsti novērtēta,” apmeklējot divas adventistu skolas, sacīja Īzaks Jenge, Kamerūnas ūnijas izpildsekretārs. Katrā no šīm skolām, kuras atrodas galvaspilsētā Jaundē, mācās apmēram 3700 skolēnu.

Šī ceturkšņa pārējie misijas darba projekti tiks īstenoti Ganā, kur Medmāsu un vecmāšu apmācību koledža saņems līdzekļus, lai paplašinātu mācību telpas un uzbūvētu kopmītnes.

Koledža tika atvērta 2015. gadā un tajā mācības uzsāka tikai 22 audzēkņi. Šodien to skaits ir sasniedzis 770. Pieprasījums pēc mācībām šajā skolā ir augsts, taču šobrīd skola uzņemt vairāk audzēkņu nespēj. Šī patiesi ir īsta misijas skola, jo adventisti sastāda tikai 30% no kopējā skolēnu skaita. Katru gadu daudzi no viņiem pievienojās draudzei. Jūs varēsiet izlasīt par 3 audzēkņiem, kurus es sastapu koledžā. Tur satiku arī sievieti ar iesauku „Anatomijas kundze.” Par to visu lasiet žurnāla 16., 22. un 24. lappusēs.

Īpašas iespējas

Ja vēlaties, lai jūsu sabatskolas nodarbības kļūtu saistošākas, mēs piedāvājam fotogrāfijas un citus materiālus, kuri atrodami pie katra no misijas stāstiem. Papildus informācija atrodama katra stāsta sēnjoslā.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Rietumu un Centrālāfrikas divīzijas, kur atrodami dažādi fakti un aktivitāšu atspoguļojumi. Tie meklējami bit.ly/wad-2023. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - [facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies).

Katru ceturksni jūs varat lejupielādēt misijas ziņu izdevumu PDF formātā saitā bit.ly/adultmission, bet misijas darba video – bit.ly/missionspotlight.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Realizējamie projekti

Šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumi Rietumu un Centrālāfrikas divīzijai palīdzēs īstenot 2 projektus:

- Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžu, Asamangā, Abrepo Tikese, Ganā
- Divvalodīgas apmācības pamatskolu (angļu un franču valodās) Banddžounā, Kamerūnā

Redzēt Dievu

7.oktobris

Žaks

Kamerūna

Vairāk par visu Žaks, Rietumāfrikas valsts Kamerūnas iedzīvotājs, vēlējās nokārtot iestājekšāmenus universitātē. Taču diemžēl daļa no eksāmeniem bija paredzēti sabatā.

„Es esmu Septītās dienas adventists,” Žaks, ieradies universitātē netālu no galvaspilsētas Jaundes, sacīja pasniedzējiem, kuri vadīja eksāmenus piektdien un sestdien. „Sestdienā es eksāmenu kārtot nevaru.”

„Vienkārši atnāciet un nokārtojiet to,” viens no viņiem sacīja.

„Jums tas ir jādara,” sacīja otrs.

„Nē,” Žaks sacīja. „Es vēlos, lai jūs zinātu, ka, ja jūs mani rītdien neredzēsiet, tad es būšu dievnamā.”

Daži pasniedzēji uztvēra to kā izaicinājumu, izsmēja viņu un nosauca par priesteri. „Jūs, priesteri, ja neatnāksiet, izdarīsiet kļūdu,” sacīja pasniedzējs.

Žaks atgriezās mājās. Pirms gada viņš bija savu sirdi nodevis Jēzum kristībā un bija apņēmības pilns ievērot Kunga sabatu. Viņš nolēma sabatā lūgt Dievu un gavēt. Un sabatā viņš devās nevis uz universitāti, bet gan uz dievnamu. Pēc saules rieta viņš ieradās universitātē. Tur neviena nebija. Eksāmeni bija beigušies, pasniedzēji vairs nebija atrodamā. Un Žaks atgriezās mājās.

Nākošajā dienā agri no rīta Žaks atkal ieradās universitātē. Arī tad neviena tur nebija. Viņš gaidīja visu dienu. Žaks ieradās arī nākošajā rītā. Un atkal nevienu nesastapa. Viņš apsēdās un gaidīja.

Pēc kāda laika ieradās pasniedzēji un sāka uz ziņojuma dēļa izlikt eksāmenu rezultātus. Dienas vidū uzņemšanas komisijas vadītājs jautāja pasniedzējiem, kādi ir eksāmenu rezultāti.

„Visi ir nokārtojuši labi, izņemot šo te priesteri,” pasniedzējs norādīja uz Žaku. Pasniedzējs paskaidroja, ka Žaks bija atteicies eksāmenus kārtot sabata ievērošanas dēļ.

„Labi. Ļausim viņam eksāmenus nokārtot tagad,” sacīja vadītājs.

Eksāmenu pieņemšanai bija nepieciešami divi pasniedzēji. Pirmais, kurš mācīja angļu valodu, paņēma mācību grāmatu, kuru Žaks nekad nebija redzējis, un lika lasīt no tās. Žaks ar grūtībām sāka lasīt. Pasniedzējs ar izsmieklu balsī sacīja: „Nepareizi! Jūs nekā neprotat. Kā jūs domājat nokārtot eksāmenu?”

„Jautājiet man ko citu,” Žaks sacīja. „Lūdzu, pajautājiet vēl kaut ko.”

„Jautājumu vairāk nebūs,” sacīja pasniedzējs. „Eksāmenu jūs neesat nokārtojis.”

Žaks turpināja lūgt un devās uz durvju pusi. Tad viņš pie durvīm apstājās, jo šķita, ka kāds viņu pietur no aimugures un neļauj aiziet. Pasniedzējs, nemaz uz Žaku nepaskatoties, noteica: „Neuztraucieties.” Tad Žaks atkal bija spējīgs kustēties, un viņš izgāja no telpas.

Nākošajam pasniedzējam bija jāpārbauda Žaka zināšanas politmācībā, vēsturē un ģeogrāfijā. Tā vietā viņš pajautāja: „Mans sabata kungs, paskaidrojiet man, kas ir sabats?”

Žaks šos pasniedzēja vārdus uzskatīja kā eksāmena jautājumu un domāja, ka uz to spēs labi atbildēt.

„Sabats ir iekļauts Dieva desmit baušļos,” viņš sacīja un sniedzās pēc Bībeles, kura atradās viņa somā.

Pasniedzējs viņu atturēja un sacīja: „Atstājiet Bībeli tur, kur tā atrodas.”

Viņš sacīja, ka Žakam ir izskalotas smadzenes un ka politmācība, vēsture un ģeogrāfija ir daudz svarīgākas par reliģiju. Žaks atbildēja, ka šos trīs mācību priekšmetus viņš ir mācījies visu mācību gadu, taču nav uzzinājis neko svarīgāku par ticību Dievam

„Reliģija ir sirdsapziņas lieta, kura ietekmē visu manu dzīvi,” viņš sacīja.

Tajā brīdī telpā ienāca cits pasniedzējs. Pirmais pasniedzējs Žakam sacīja, ka viņš var iet. Eksāmens bija beidzies.

Vēlāk, tajā pašā dienā, kad Žaks devās uz universitāti, viņa priekšā apstājās automašīna. Tās logā parādījās angļu valodas pasniedzēja galva un viņš sacīja: „Priecājies!”

Žaks nodomāja, ka pasniedzējs atkal vēlas par viņu paņirgāties.

Ieradies universitātē, Žaks kopā ar citiem jauniešiem gaidīja, kad tiks paziņoti eksāmenu rezultāti. Tad viņš eksāmenus nokārtojušo skaitā izdzirdēja arī savu vārdu. Viņš bija uzņemts! Žaks bija šokēts, viņš pacēla savas rokas augšup un izsaucās: „Dievs, paldies Tev par to!”

Žaks sameklēja angļu valodas pasniedzēju, jo vēlējās viņam pateikties. „Tu man neticēji, kad es teicu, ka vari priecāties,” viņš sacīja. „Mēs gan gribējām, lai tu tālāk netiktu.”

„Kādēļ tad man neielikāt neapmierinošu atzīmi?” Žaks jautāja.

Pasniedzējs pievērsās savam kolēģim, un tas sacīja: „Es to vēlējos, taču nevarēju. Kāpēc to nevarēju, nevaru saprast.”

Žaks bija pārsteigts. To, kas bija noticis, viņš izprast nespēja. Viņš zināja tikai to, ka Dievs bija uzklauzījis viņa lūgšanas. Dievs viņu bija atalgojis par sabata ievērošanu.

Tagad Žaks ir 56 gadus vecs, tomēr to dienu viņš neaizmirsīs nekad. „Man nav nekādu šaubu, ka es redzēju Dievu,” viņš sacīja.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs attīstīt Septītās dienas adventistu izglītības sistēmu Kamerūnā un atvērt divvalodīgu skolu, kurā bērniem būs iespēja mācīties par Jēzu gan angļu, gan franču valodā. Paldies jums par to, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Pirmie Septītās dienas adventisti, kuri ieradās Kamerūnā, bija Viljams Harisons Andersons un T.M. Frenčs. Abi viņi bija amerikāņi, šeit viņi ieradās 1926. gadā no Dienvidāfrikas. Par pirmo apmetnes vietu viņi izvēlējās Nanga Eboko. Vietējais vadītājs Bessala Etongs viņiem misijas darba vajadzībām piešķīra 136 akrus (55 hektārus) zemes.

Apsēstā

14.oktobris
Salome

Kamerūna

Salomes vārds nozīmē „miers”. Taču viņas, Rietumāfrikas valsts Kamerūnas iedzīvotājas, dzīve nebūt nebija mierīga. Viņa nepārtraukti cieta no dēmonu uzbrukumiem.

Viss sākās ar Salomes došanos pie savas vidusskolas skolotājas valsts galvaspilsētā Jaundē. Salome pie viņas ņēma privātstundas, jo vēlējās turpināt mācības universitātē. Viņa savā klasē bija labākā audzēkne, tomēr nokārtot iestājekāmenus universitātē viņai neizdevās veselās četras reizes. Tagad viņa pēc palīdzības griezās pie adventistu skolotājas.

„Es varu par tevi lūgt Dievu,” skolotāja sacīja.

Salomei šī doma patika. Taču skolotāja nebija pateikusi visu. „Ir viens nosacījums,” viņa sacīja. „Tev vajadzēs savu dzīvi saskaņot ar Dieva gribu.”

Salome piekrita. Viņa nebija adventiste. Salome arī nedomāja, ka viņai savā dzīvē vajadzētu ko mainīt. Viņai šķita, ka viņas dzīve ir harmonijā ar Dievu.

Pēc neilga laika viņa satikās ar skolotāju viņas kabinetā, un viņas sāka lūgt Dievu. Jau lūgšanas iesākumā Salome sāka kliegt. Pār viņas lūpām izlauzās dīvaini vārdi. Skolotāja turpināja lūgt. Salome izsacīja apvainojumus gan skolotājam, gan Dievam. Skolotāja joprojām lūdza. Kad Salome nomierinājās, viņa šokēja skolotājas stāstītais par viņas uzvedību. Salome no tā visa nespēja neko atcerēties. Viņa bija ļaunā gara apsēsta.

„Tev ir jādzīvo lūgšanu dzīve,” skolotāja sacīja. „Nebīsties, viss notiks pēc Dieva gribas.”

Sākot no šīs dienas ļaunais gars uzbruka katru reizi, kad skolotāja sacīja lūgšanu. Salome kļiedza un nicināja Dievu. Viņa satvēra savu kaklu, it kā vēlētos sevi nožņaugt. Dažreiz telpā parādījās trūdoša liķa smaka. Skolotāja vienmēr turpināja lūgt līdz pat brīdim, kad Salome atguvās.

Kad Salome bija mierīga, skolotāja viņai stāstīja par Dievu. Salome sāka saprast, ka viņas dzīve nebija saskaņā ar Dieva gribu. Salome uzzināja par sabatu. Viņa saprata, kas ir godīgums. Salome sāka apzināties, ka dzīvot kopā ar neprecētu cilvēku ir amorāli. Un viņa sāka veikt izmaiņas, atstāja savu puisī un sabatos devās uz dievnamu.

Tad dēmonu uzbrukumi sākās arī mājās. Salomei sākās stipras galvassāpes, un viņa pēc palīdzības griezās pie draudzenes adventistes. Kad draudzene vēlāk piezvanīja Salomei, viņa neatbildēja. Draudzene steidzās pie Salomes. Iegājusi mājā, viņa sajuta trūdoša liķa smaku. Draudzene sāka lūgt Dievu. Viņa saprata, ka Salomei nav vajadzīga medicīniska palīdzība, bet gan Jēzus. Draudzene atrada Salomi nespējīgu ne pakustēties, ne parunāt. Viņa bija kā paralizēta. Draudzene lūdza Dievu gandrīz trīs stundas, līdz Salome atguvās.

Nākošais ļauno spēku uzbrukums sekoja adventistu dievnamā. Kad vakarēdiena laikā tika izdalīta maize, Salome nokrita pie grīdas un ar roku aptvēra savu kaklu. Izcēlās tracis, daži šausmās izskrēja no zāles, citi lūdza Dievu un dziedāja. Ar savu brīvo roku Salome satvēra vakarēdiena kausu ar vīnogu sulu un sasīta to pret

grīdu. Viņa mēģināja to saplēst, lai ar tā lausku varētu savi savainot. Diakoni viņu izveda no dievnama.

Ar katru nākošo dēmonu uzbrukumu Salome kļuva aizvien pārliecinātāka par to, ka viņai savu dzīvi vajadzētu saskaņot ar Dieva prātu. Viņa pabeidza Bībeles izpētes nodarbības un nolēma savu sirdi nodot Jēzum kristībā.

Beidzot sātana gari savus uzbrukumus izbeidza. Kad Salome tuvojās draudzes kristību baseinam, viņa pakrita. Šķita, ka kāds neredzams spēks viņu cenšas atturēt. Mācītājs jau bija ūdenī un, redzot Salomes cīņu, pastiepa viņai pretim rokas. Taču Salome, esot sātana varā, atteicās šīs rokas pieņemt. Mācītājs tomēr ievilka Salomi ūdenī. Kad viņš centās Salomi pagremdēt, viņa nikni tam pretojās. Mācītājs zināja, ka tas, kurš nevēlējās pieņemt kristību, bija ļaunais gars, nevis Salome.

Kad Salome izkāpa no ūdens, dēmons bija aizgājis. Viņa priekā smaidīja.

Pēc kristībām ļaunais gars Salomi vairs netraucēja. Tomēr, kad viņa universitātes iestājesāmeniem gatavojās piekto reizi, tas sacīja, ka viņai tas neizdosies un ka visa viņas dzīve ir viena vienīga neveiksme. Tomēr Salome eksāmenus nokārtoja sekmīgi.

Pateiz Salome ir sasniegusi 31 gada vecumu un dzīvo miera pilnu dzīvi. Viņa ir pasniedzēja adventistu vidusskolā, kurā viņa reiz bija mācījusies, un draudzē kalpo kā diakone. Viņa pateicas Dievam par to, ka viņai iestāties universitātē nebija izdevies veselās četrās reizēs.

„Dievs eksāmenu neveiksmes izlietoja, lai atvestu mani pie skolotājas uz aizlūgšanām un pēc tam arī, lai es izprastu ļaunā gara klātbūtni savā dzīvē un no tās atbrīvotos”, viņa sacīja.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs attīstīt Septītās dienas adventistu izglītības sistēmu Kamerūnā un atvērt divvalodīgu skolu, kurā bērniem būs iespēja mācīties par Jēzu gan angļu, gan franču valodā. Paldies jums par to, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- Pirmie seši pamatiedzīvotāji, kuri Kamerūnā pievērsās Septītās dienas adventistu ticībai, tika kristīti 1929. gada aprīlī. Tie bija Nidi Daniels, Medjo Endangte Džosē un Antoine Mfoumi, kā arī viņu sievas.

Aklo cilvēku cerība

21.oktobris

Kosmass

Kamerūna

Evaņģēlists lajs Kosmass negaidīti satika cilvēku, kurš, būdams akls, gatavojās vadīt evaņģelizācijas sanāksmes Doualā, lielākajā Rietumāfrikas valstī Kamerūnā.

Šis vīrs Kosmasam sacīja: „Ja mēs vispār plānojam realizēt kādu projektu, tad tam būtu jākalpo aklo cilvēku vajadzībām.”

Šie vārdi no Kosmasa prāta nenozuda.

Nākošajā naktī Kosmass redzēja sapni, kurā viņš sarunājās ar aklu vīrieti. Nākošajā rītā viņš prātoja, vai šis sapnis ir saistāms ar iepriekšējā dienā satikto cilvēku.

Tajā dienā, gatavojot evaņģelizācijas sanāksmes, viņš sastapa vairāk nekā desmit aklu cilvēkus. Nākošajā naktī viņš sapņoja, ka atrodas pārpildītā futbola stadionā, kurā visi klātesošie bija akli. Kad Kosmass pamodās, viņš juta, ka Dievs viņu aicina darboties aklo cilvēku labā.

Tas bija 2014. gadā. Patreiz Kosmass vada 350 aklu cilvēku grupu. Viņš runā svētrunas, pasniedz Bībeles stundas, rūpējas par grupas dalībnieku sociālajām un izglītības vajadzībām. Vairāki no viņiem ir jau kristīti. Turpinājumā sekos stāstījumi par diviem no tiem.

Apolinērs

Apolinērs ir mehāniķis, kurš gandrīz 20 gadus ir nostrādājis franču autoservisā. 1990. gadā viņam sākās problēmas ar redzi, tā pakāpeniski pasliktinājās. 2004. gadā viņš redzi zaudēja visā pilnībā un bija spiests darbu pamest.

Apolinērs daudz laika pavadīja mājās un klausījās radio. Sestdienas vakarā viņš noklausījās Septītās dienas adventistu pārraidi „*It is written*” („Stāv rakstīts”). Kosmass sacīja stundu ilgu svētrunu neredzīgajiem. Viņš klausītājus uzaicināja uz sabata dievkalpojumu.

Pirmdien Apolinērs devās uz radiostaciju, lai atrastu Kosmasu. Tehniskie darbinieki viņam paskaidroja, ka Kosmass visu nedēļu strādā slimnīcā. Un Apolinērs devās uz slimnīcu un sameklēja Kosmasu. Viņi norunāja tikšanos dievnamā, nākošajā sabatā. Pēc tam Apolinērs uz dievnamu devās katru sabatu.

Pēc kāda laika viņš tika kristīts un tika uzņemts Septītās dienas adventistu draudzē.

Tagad viņš ir 58 gadus vecs. Apolinērs saka, ka viņš ir laimīgs, jo var Dievu pielūgt kopā ar neredzīgajiem. „Mani pārsteidza cilvēki, kuri bija norūpējušies par neredzīgiem cilvēkiem,” Apolinērs sacīja. „Sabiedrības lielākā daļa mūs ignorē.”

Flora

Kad Flora bija sasniegusi 32 gadu vecumu, viņai sākās galvassāpes. Problēmas ar redzi Florai nekad nebija bijušas, taču 3 mēnešu laikā viņa redzi zaudēja visā pilnībā.

Flora sāka izjust atstumtību. Laiku viņa pārsvarā pavadīja mājās un klausījās radio, īpaši raidījumu „*It is written*.” Viņai iepatikās šis Kosmasa vadītais raidījums.

Flora Jēzu bija vienmēr uzskatījusi kā cilvēku, priesteri, kuram varētu pajautāt padomu. Taču, kad viņa klausījās Kosmasa svētrunas, viņa uzzināja par Jēzu, kurš spēja mainīt dzīvi. Viņa dzirdēja, ka adventistu draudze rūpējas par neredzīgajiem un sabatā devās uz dievnamu.

Gāja mēneši, un Flora atkal jutās laimīga, viņas sejā parādījās smaids. Savā priekā viņa vēlējās dalīties ar citiem. Arī viņa tika kristīta un pievienojās adventistu draudzei.

Tad Flora iepazinās ar draudzes locekli, kurš vēlējās viņu apprecēt. Viņa ģimene šīm laulībām pretojās, taču viņš atbildēja ar jautājumu: „Ja es būtu akls, vai

jūs nevēlētos, lai es apprecētos?” Kad viņi atbildēja apstiprinoši, Floras draugs sacīja: „Tad ļaujiet man ar Floru apprecēties.” Viņu laulība tika noslēgta 2022. gadā.

Tagad Flora ir 40 gadus veca un neredzīgajiem cilvēkiem māca kompjūterzinības. Vislielāko prieku viņai sagādā iespējas stāstīt ļaudīm par Jēzus mīlestību.

„Es esmu neredzīgs cilvēks, tomēr dzīvoju prieka pilnu dzīvi,” viņa sacīja. „Man šajā pasaulē ir sava vieta. Man nekā netrūkst.”

Daļa no ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem tiks novirzīti darbā, kuru 1963. gadā uzsāka Šveices misionāri. Viņi Kamerūnā nodibināja radiostaciju „*It is written*”. Šo darbu iesāka misionārs Aime Kosendai, un turpmāko vairāk nekā 50 gadu laikā tika atvērtas daudzas skolas, kuru skaits mērāms simtos. Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs uzcelt vēl kādu skolu, kurā bērni par Jēzu varēs mācīties angļu un franču valodās. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus, kuri Rietumāfrikā palīdzēs uzturēt misijas darbu.

Vecā vīra ilgās gaidas

28.oktobris
Kosmass

Kamerūna

Šis ir stāsts par kādu vecu vīru Rietumāfrikas valstī Kamerūnā.

Mbassi strādāja tabakas uzņēmumā valsts galvaspilsētā Jaundē. Viņš izgatavoja cigaretes.

1953. gadā galvaspilsētā Mbassi satika Šveices misionāru, kurš viņam piedāvāja Bībeles stundas. Izlasītais viņu ļoti ieinteresēja, un viņš sāka ievērot septītās dienas sabatu. Viņa sirdī augs vēlēšanās savu sirdi nodot Jēzum un tikt kristītam. Un viņš izsacīja šo vēlēšanos.

Tomēr tā netika apmierināta. Iemesls bija tas, ka viņš strādāja tabakas uzņēmumā un reizēm uz darbu gāja arī sestdienās.

Mbassi bija ļoti apbēdināts, tomēr uz dievnamu sabatos viņš devās kad vien varēja. Katru reizi, kad sabatā viņš izvēlējās iet uz dievnamu, nevis uz darbu, viņam radās problēmas darbā. Beigu beigās sabata ievērošanas dēļ viņu no darba atlaida.

Kad Mbassi palika bez darba, viņš atgriezās savā dzimtajā pilsētā. Lai arī viņš nebija kristīts, viņš turpināja ievērot sabatu. Sabatu viņš bija ievērojis jau 52 gadus.

Mbassi novecoja. Viņa mati kļuva balti, bet skatiens blāvāks. Tomēr mīlestība uz Jēzu pieauga dienu no dienas. Viņš ļoti ilgojās tikt kristīts.

Kādu dienu pilsētā ieradās Septītās dienas adventistu mācītājs un sāka organizēt evaņģēlizācijas sanāksmes. Kad vietējie iedzīvotāji izdzirdēja, ka viņš ievēro septītās dienas sabatu, viņi mācītājam sacīja, ka šajā pilsētā dzīvo kāds vecs vīrs, kurš jau sen svin nedēļas septīto dienu.

„Vecajam vīram ir brāļadēls, kurš ir mācītājs,” viens sacīja. „Tomēr viņš svētdienās uz sava brāļadēla baznīcu neiet, lai arī tā atrodas ielas pretējā pusē.”

„Vēl viens dievnamas atrodas nedaudz tālāk uz tās pašas ielas,” sacīja kāds cits. „Taču arī uz turieni viņš neiet.”

Adventistu mācītājs uzzināja, ka pilsētnieki par veco vīru bija gadiem ilgi nīrgājušies un sacījuši, ka viņš ir tikai vārda adventists, jo nav kristīts.

Mācītājs pameta savus darbus un steidzās uz vecā vīra māju.

Mbassi bija slims un atradās gultā. Viņš teica, ka pēdējās divas dienas bija lūdzis: „Kungs, kā lai es nomirstu, ja līdz šim neesmu kristīts? Esmu ievērojis sabatu kopš 1953. gada, tomēr joprojām neesmu kristīts. Ja es patiesi esmu Tavs bērns, palīdzi man tikt kristītam, pirms es mirstu.”

Abi kopā lūdza Dievu.

Turpmāko divu nedēļu laikā mācītājs Kosmass ar veco vīru kopīgi pētīja Bībeli. Kosmass strādāja adventistu slimnīcā, kura atradās 70 kilometrus no Jaundes. Lai ierastos uz Bībeles stundām, viņš katru dienu mēroja grūto ceļa posmu pa bedrainajiem ceļiem.

Beidzot Mbassi tika kristīts. Viņš bija 84 gadus vecs, vājš un uz upi bija jāaiznes. Bet viņš smaidīja. Zem ūdens viņš pazuda smaidot, bet no tā iznira ar vēl lielāku smaidu sejā. Dievs viņa lūgšanu bija uzklaušījis, un viņš beidzot tika kristīts.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumiem tiks novirzīti darbam, kuru pagājušā gadsimta piecdesmitajos gados uzsāka Šveices misionārs un kurš Mbassi pasniedza Bībeles stundas. Misionārs Aime Kosendai palīdzēja draudzes veidošanas darbā un atvēra simtiem skolu. Trīspadsmītā sabata ziedojumi palīdzēs izveidot jaunu skolu, kurā bērni par Jēzu varēs mācīties angļu un franču valodās. Paldies, ka plānojat pienest bagātīgus ziedojumus.

Daži fakti

- Kamerūna savu neatkarību ieguva 1960. gada 1.janvārī. Par ANO locekli tā kļuva tā paša gada 20.septembrī
- Kamerūnas oficiālā valūta ir Centrālāfrikas franks.

Neredzamā roka

4.novembris

Teofāns

Gvineja

Kad sestdienas rītā Teofāns, Rietumāfrikas valsts Gvinejas skolēns, gatavojās doties uz vidusskolu, notika kas šausminošs. Kāda neredzama roka satvēra viņa kaklu.

Teofāns nevarēja saskatīt, kas viņu bija satvēris. Zēns nevarēja paelpot. Viņš bija pārbijies un skrēja uz skolu. Pēc kāda laika viņš atguvās un varēja normāli elpot.

Taču tas bija tikai iesākums. Kad Teofāns to vismazāk gaidīja, neredzamā roka aptvēra viņa kaklu un atkal neļāva elpot. Cīnīdamies pēc elpas, zēns sāka skriet un meklēt vietu, kur varētu patverties no neredzamā pretinieka.

Teofāna tēvs aizveda dēlu uz slimnīcu, taču mediķi nekādas saslimšanas pazīmes nekonstatēja.

„Tu esi vesels,” viņi zēnam sacīja.

Teofāna tēvs viņu aizveda uz citu slimnīcu. Taču arī tur ārsts uzstādīt diagnozi nespēja.

Taču Teofāns zināja, ka kaut kas nebija kārtībā. Kārtībā nebija nekas! Viņš taču nespēja paelpot!

Tad tēvs zēnu aizveda uz psihiatrisko slimnīcu. Ārsts izrakstīja zāles. Pēc to lietošanas Teofāns jutās labāk, tomēr neredzamās rokas uzbrukumi turpinājās. Pēc kāda laika zāles tomēr vairs nepalīdzēja. Teofāns vairs nezināja, ko darīt.

Šajā grūtajā brīdī zēnu uzrunāja kāda balss. Tā sacīja: „Ej uz dievnamu.”

Teofāns nesaprata. Jau no pašas mazotnes viņš katru svētdienu bija gājis uz dievnamu. Pirms gada viņš vairs dievkalpojumu neapmeklēja un neredzēja iemeslu atkal dievnamā atgriezties. Tādēļ viņš šīs balss teikto ignorēja.

Tomēr rokas uzbrukumi turpinājās, un balss kļuva aizvien uzstājīgāka. „Ej uz dievnamu,” balss atkātoja.

Teofāns prātoja, vai tas bija Dievs, kas uz viņu runāja. Viņš sāka lasīt Bībeli. Teofāns ievēroja, ka pēc Bībeles lasīšanas viņa miegs naktī kļuva ciešāks. Un Teofāns nolēma, ka svētdienās kopā ar ģimeni ies uz dievnamu.

Kad Teofāna ģimeni apciemoja viņa tēvocis, zēns viņam pastāstīja par neredzamās rokas uzbrukumiem, kuri mēģināja viņu nožņaugt. Teofāns pastāstīja arī par neatlaidīgo balsi, kura nepārtraukti mudināja iet uz dievnamu.

Teofāna tēvocis bija Septītās dienas adventists, viņš bija „Globālās Misijas” darbinieks, kurš darbojās Gvinejā. Šāda darbinieka uzdevums ir līdzalīt Jēzu savas valsts vēl neaizsniegtajām ļaužu grupām. Teofāna tēvocis parasti strādāja ar nekristiešiem, taču tagad viņš redzēja, ka palīdzība bija nepieciešama savam paša brāļa dēlam.

„Tev vajadzētu nākt uz aizlūgšanām adventistu dievnamā,” tēvocis sacīja. „Tas tev būs labākais risinājums.”

Nākošajā sestdienā Teofāns kopā ar savu tēvoci devās uz dievnamu un tur pavadīja visu dienu. Pēc saules rieta viņš atgriezās mājās un sevī juta mieru, kādu nekad iepriekš nebija pieredzējis. Tajā naktī viņš baudīja saldāko miegu vairāku mēnešu laikā.

Kopš tā laika Teofāns gāja uz adventistu dievnamu katru sabatu, kā arī uz lūgšanu sapulcēm svētdienās un ceturtdienās. Katrā no šīm sanāksmēm klātesošie lūdza par Teofānu, viņi lūdza, lai izbeigtos dēmonu uzbrukumi.

Gāja laiks, un neredzamās rokas uzbrukumi kļuva aizvien retāki, līdz izbeidzās pavisam. Teofāns saprata, kāda ir draudzes nozīme. Ārsti palīdzēt viņam nespēja. Glābt viņu varēja tikai Jēzus. Viņš savu sirdi nodeva Jēzum un pievienojās Septītās dienas adventistu draudzei.

Paldies jums par Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri tika pienesti pirms 3 gadiem. Tie palīdzēja Septītās dienas adventistiem paplašināt mācību telpas Konakri skolā, Gvinejā. Nākošajā nedēļā jūs dzirdēsiet Teofāna stāsta otro daļu.

Misijas ziņas

- Musulmaņi veido vairākumu visos 4 galvenajos Gvinejas reģionos. Kristiešu visvairāk mīt galvaspilsētā Konakri, citās lielajās pilsētās, valsts dienvidu daļā un austrumu mežu reģionā. Pamatiedzīvotāju reliģiskie uzskati visizplatītākie ir mežu reģionā.

Pārveidots!

11.novembris

Teofāns

Gvineja

Kad Teofāns pievienojās Gvinejas (Rietumāfrikas valsts) Septītās dienas adventistu draudzei, viņa tēvs bija apbēdināts. Viņš bija citas kristiešu konfesijas draudzes vadītājs un jutās apkaunots, jo viņa dēls, vidusskolas audzēknis, bija izvēlējis citu draudzi.

„Tev ir nedēļa laika pārdomām,” tēvs sacīja. „Ja tu svētdienās neiesi uz mūsu dievnamu, tad labāk, ja mūsu ceļi šķiras.”

Teofānu pārņēma skumjas. Tēvu viņš ļoti mīlēja. Tomēr viņš bija pieredzējis Jēzus spēku pēc tam, kad tēvocis viņu bija uzaicinājis uz adventistu dievnamu. Teofāns bija cietis no dēmonu uzbrukumiem un no tiem atbrīvojās tikai pēc adventistu aizlūgšanām. Pēc tam, lasot Bībeli, viņš bija uzzinājis, ka kristiešiem ir jāievēro septītās dienas sabats, nevis svētdiena, nedēļas pirmā diena. Teofāns savā vecajā dzīvē atgriezies nevēlējās. Ja viņš savās mājās palikt nevarēs, viņš bija gatavs aiziet. Un Teofāns pārcēlās pie drauga, kurš dzīvoja apkārtnē.

Tad iejaucās Teofāna vectēvs. Kā vecākais ģimenē, viņš baudīja apkārtējo cietni. Teofāns bija nosaukts viņa vārdā.

„Tu esi apjucis,” vectēvs sacīja. „Es sarunāšu tikšanos ar priesteri. Viņš palīdzēs tev atrast patiesību.”

Vectēvs un tēvs Teofānu aizveda uz priesteri mājām. Viņš nebija tikai priesteris, bet gan arī teologs, kurš teoloģiju pasniedza universitātē.

„Kādēļ tu pameti draudzi?” priesteris jautāja Teofānam.

Teofāns atvēra 2.Mozus grāmatas 20.nodaļu un sacīja: „Es vēlētos, lai mēs izpētītu Dieva desmit baušļus,” viņš sacīja.

Teofāns izlasīja pirmo bausli: „Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā,” 2.Moz.20:3. Pēc tam viņš izlasīja otro bausli, kurš aizliedza pielūgt elkus.

Teofāns vērsās pie priesteri, lai viņš izskaidrotu pirmos divus baušļus.

Priesteris sāka aizstāvēt elku tēlu pielūgsmi savā dievnamā. Viņš sacīja, ka izraēliešus glāba raudzīšanās uz vara čūsku, kuru tuksnesī kārts galā bija pacēlis Mozus un ka šodien kristieši var tikt glābti, ja viņi uzlūkos svētbildes.

Teofāns izlasīja 4. bausli, kurš saka: „Piemini sabata dienu, ka tu to svētī,” 2.Moz.20:8. Priesteris iebilda, ka likums ir mainīts. Teofāns atbildēja ar Jēzus vārdiem: „Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atmest bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt,” Mat.5:17.

Tad priesteris apsūdzēja Teofānu piektā baušļa pārkāpšanā. „vai tu mīli savu tēvu?” viņš jautāja. „Tu nedari to, ko viņš tev liek darīt. Taču Dievs saka, lai mēs godātu tēvu un māti.”

Teofāns atbildēja: „Bet Jēzus sacīja: „Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts,” Mat.10:37.

Priesteris palūkojās uz tēvu un sacīja: „Tavs dēls nav labojams. Neļauj viņam dzīvot savās mājās, jo viņš samaitās citus.”

Tēvs bija pārskaities, viņš draudēja sadedzināt Teofāna dzimšanas apliecību un saraut ar viņu visas saites. Viņš arī nolādēja tēvoci, kurš bija Teofānu uzaicinājis uz adventistu dievnamu.

Teofāns savu tēvoci aizstāvēja. „Viņš nekad man nav mācījis neko sliktu,” viņš sacīja. „Viņš man ir parādījis patieso ceļu.”

Kad tēvs apsūdzēja tēvoci, viņš atgādināja par dēmonu uzbrukumiem. „Teofāns bija nonācis smagās problēmās,” tēvocis sacīja. „Jūs viņu vedāt pie daudziem ārstiem un devāt visādas zāles. Jūs darījāt visu iespējamo, taču nekas nepalīdzēja. Un zēns seko nevis man, bet gan Dieva Vārdam.”

Pagāja 8 mēneši. Teofāna dzīve kardināli izmainījās. Viņš ne tikai atbrīvojās no dēmonu uzbrukumiem, bet arī izauga par laipnu un dāsnu jaunekli. Kaimiņi, kuri kādreiz savus bērnus centās atturēt no viņa sliktās ietekmes, tagad vēlējās, lai viņu bērni līdzinātos Teofānam. Tēvs bija pārsteigts par šīm ievērojamām izmaiņām un piezvanīja tēvocim, lai pateiktos.

„Paldies tev par to, ko esi darījis mana dēla labā,” tēvs sacīja. „Tas zēns, kuru mēs līdz šim pazinām, taagd ir kļuvis par pilnīgi citu cilvēku.”

Tagad Teofāns ir atkal atgriezies mājās un brīvi ievēro sabatu. Viņš lūdz Dievu, lai arī tēvs un vectēvs iepazītu Jēzu, kurš ir izmainījis viņa dzīvi.

„Tagad es lūdzu Dievu, lai Viņš izmainītu viņu sirdis, lai viņi pievienotos manai jaunajai ticībai un lai mēs Dievu varētu pielūgt visi kopā,” Teofāns sacīja.

Paldies jums par Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri tika pienesti pirms 3 gadiem un palīdzēja Septītās dienas adventistu draudzei paplašināt savas skolas mācību telpas Konakri, Gvinejā.

Īstās skolas meklējumi

18.novembris

Nusrata

Gana

Desmit gadus vecā Ganas iedzīvotāja Nusrata nevarēja sasprast, kādēļ ar diabētu slimojoša sieviete regulāri nāca pārsiet ievainojumu.

„Vai tev patīk šī sieviete, un tāpēc tu vienmēr viņai palīdzi pārsiet brūci?“, meitene jautāja vecmāmiņai.

„Tas ir mans medmāsas pienākums,” vecmāmiņa sacīja. „Un es to daru.”

Nusratai patika vecmāmiņas darbs. Viņa arī vēlējās palīdzēt cilvēkiem. Nusrata sāka sapņot par medmāsas darbu.

Vecmāmiņa ieteica vairākas medicīniskas mācību iestādes, kurās Nusrata varētu mācīties pēc vidusskolas absolvēšanas. Taču Nusratai naudas mācībām nebija. Viņas māte tajā laikā palīdzēja Nusratas vecākajai mātai kļūt par skolotāju un atvēlēt naudu arī Nusratai nevarēja.

Pagāja 3 gadi. Šķita, ka Nusratas sapnim piepildīties nav lemts.

Kādu dienu Nusrata par savu vēlēšanos pastāstīja tēvocim, kurš ciemojās viņas mājās. Tēvocis Nuridīns bija medbrālis. Viņš redzēja šai problēmai risinājumu. Nuridīns bija pabeidzis *Valley View* universitāti, kuras darbību vadīja Septītās dienas adventistu draudze. Viņš sacīja, ka adventistu izglītības izmaksas nav pārāk augstas.

Nusrata bija ieinteresēta, taču viņa arī bija norūpējusies. Gan viņa, gan viņas tēvocis, gan arī pārējie viņas ģimenes locekļi bija piederīgi citai reliģijai. Nusrata jau bija mācījusies kristiešu skolā un bija tur jutusies ļoti nekomfortabli.

„Es vienmēr tur jutos kā svešiniece, jo nepratu dziedāt viņu dziesmas un nesapratu viņu lūgšanas,” Nusrata sacīja. Tēvocis Nuridīms sacīja, ka adventistu skolas nelīdzinās pārējām kristiešu skolām.

„Kad mācījos *Valley View* universitātē, man garīgajā dzīvē tika dota pilnīga brīvība,” viņš sacīja. „Tur nebija nekādas diskriminācijas.”

Tēvocis atzina, ka pirmajā reizē, kad viņš iegāja adventistu dievnamā, viņš jutās nedaudz neveikli. „Viņi man sacīja, lai atceros, ka šeit atrodos Dieva klātbūtnē, nevis vienkārši dievnama telpās,” Nuridīms sacīja. „Tas man daudz palīdzēja. Viņi man lika sasprast, ka, lai arī mūsu izpratnes par dievkalpojumu atšķirās, tomēr es atrados Dieva tuvumā.”

Tēvocis Nuridīms sacīja, ka viņš bija apmeklējis visas universitātes draudzes rīkotās programmas, tomēr neviens viņam netraucēja lūgt saskaņā ar savu personīgo pārlicību.

Tēvoča stāstījums Nusratu iedrošināja. „Būtu jauki, ja varētu doties uz skolu, kurā ir atļauts pielūgt Dievu saskaņā ar savu gribu un justies gaidītai,” viņa sacīja. „Tā būtu vislabākā vieta, kur atrasties.”

Valley View universitāte atradās tālu, un Nusrata meklēja kādu adventistu skolu tuvāk mājām. Viņa sameklēja Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžu.

Patreiz viņa beidz pirmo mācību gadu.

„Sabatskolā mēs mācāmies dziesmas, kopā dodamies uz dievkalpojumiem,” Nusrata pastāstīja. „Man patīk šie sabata dievkalpojumi.”

Nesen Nusrata tēvocim Nuridīmam sacīja, ka viņa stāstījums par adventistu izglītības sistēmu ir izrādījies paties.

„Tavs stāstījums bija patiesība,” meitene sacīja. „Tur nav ne miņas no diskriminācijas.”

Tēvocim bija prieks to dzirdēt. „Es jau zināju, ka tu tur jutīsies komfortabli.”

Jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojums palīdzēs Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžai paplašināt un uzbūvēt jaunas klases un kopmītnes. Koledža tika atvērta 2015. gadā ar 22 audzēkņiem, tagad to skaits ir jau sasniedzis 770. Pieprasījums pēc šīs mācību iestādes ir liels, taču skolai papildu audzēkņu sakita uzņemšanai trūkst kapacitātes. Šī ir īsta misijas skola, tajā to skolēnu skaits, kuri nāk no adventistu ģimenēm, sastāda tikai 30%. Katru gadu draudzei pievienojas vairāki studenti. Paldies, ka 30. decembrī gatavojaties pienest dāsnus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Misijas ziņas

- Septītās dienas adventistu draudzes pirmsākumi Ganā saistās ar sievieti Hanna Mora (1808 – 1868). Viņa bija misionāre, kura kā citas kristiešu konfesijas draudzes pārstāve darbojās Rietumāfrikā. Atrodoties atvaļinājumā ASV, viņa pieņēma adventes vēsti.
- Francis Dolfins (miris ap 1914. gadu) bija pirmais Septītās dienas adventistu Ganas misionārs, kurš nāca no pamatiedzīvotāju vidus. Izlasījis traktātu par sabatu, viņš savu jauniegūto ticību sāka līdzdalīt visa Zelta krasta teritorijā.

Sekojojot patiesībai

25.novembris

Obeds

Gana

Vectēvs ieteica Obedam doties mācīties Septītās dienas adventistu vidusskolā, Rietumāfrikas valstī Ganā. Taču Obeds patēvs pret to asi iebilda.

„Es nevēlos, ka viņš iet tajā skolā, jo viņš atgriezīsies kā adventists,” teica Obeds patēvs, kurš bija citas kristiešu konfesijas draudzes mācītājs.

Beidzot Obeds iestājās valsts internātskolā. Tomēr, atrodoties arī šeit, viņš par adventistiem uzzināja tik un tā.

Mācoties internātskolā, Obeds katru svētdienu kopā ar pārējiem audzēkņiem piedalījās dievkalpojumos. Viņš uzticīgi šos dievkalpojumus apmeklēja gadu no gada.

Pēdējā mācību gada noslēgumā jaunāko klašu skolēni tika sūtīti mājās, lai izlaiduma klase varētu labāk sagatavoties eksāmeniem. Tā kā universitātes pilsētiņā palika pavisam maz audzēkņu, tad svētdienas dievkalpojumi tika pārtraukti.

Pagāja viena svētdiena. Pagāja otra, trešā. Obedam svētdienu dievkalpojumi sāka pietrūkt.

Pēdējā nedēļas nogalē pirms izlaiduma eksāmeniem, sestdienas rītā, Obeds ieraudzīja, ka trīs viņa klasesbiedri atstāj pilsētiņu. Viņi sacīja, ka dodas uz dievnamu.

„Vai varu iet jums līdzī?” Obeds jautāja.

Saņēmis apstiprinošu atbildi, Obeds sekoja diviem zēniem un meitenei. Viņi gāja uz Septītās dienas adventistu dievnamu. Obedu pārsteidza tur dzirdētās dziesmas, tās skanēja tik harmoniski, un to vārdi aizskāra viņa sirdi.

Nākošajā pirmdienā Obeds palūdza adventistu meitenei Sandrai aizdot viņam dziesmu grāmatu. Viņš gribēja pārrakstīt tās dziesmas vārdus, kuru bija dzirdējis sabatā. Sandra viņam to iedeva un vēl pamācīja, kā šī dziesma jādzied. Obeds lūdza, lai Sandra iemācītu arī vēl citas dziesmas. Mācību noslēguma nedēļā viņi kopīgi nodziedāja daudzas dziesmas.

Dziesmas Obedam izraisīja interesi par Septītās dienas adventistu draudzi, un viņš vēlējās ar to iepazīties tuvāk.

Taču ko par teiks viņa patēvs? Obeds atcerējās, ka patēvs nevēlējās, lai viņš mācītos adventistu skolā un bija izteicis bažas, ka viņš varētu kļūt adventists.

Pēc vidusskolas pabeigšanas Obeds vasarā atgriezās mājās. Viņš palīdzēja mātei pārdot žāvētas zivis un kukurūzas putraimus. Uz dievnamu sabatos iet viņš neuzdrošinājās, taču ļoti vēlējās būt adventistu dievkalpojumos. Viņš uzzināja, ka adventistu draudzē lūgšanu sanāksmes notiek trešdienās no plkst. 19.00 līdz 20.00. Obeds izdomāja, kā viņš varētu turp aiziet. Trešdienu vakaros viņš māti uz stundu atstāja un sacīja, ka dodas uz tualeti. Uz mājām iet bija pārāk tālu, bet netālu no tirdzniecības vietas bija publiskā tualete, un tā atradās līdzās adventistu dievnamam.

Divus mēnešus Obeds piedalījās trešdienu vakaru dievkalpojumos. Viņš iemācījās jaunas dziesmas, iepazīnās ar jaunām Bībeles patiesībām par Dievu. Obeds saprata, ka ir atradis patiesību.

Kad Obeds rudenī iestājās universitātē, viņš tās pilsētiņā nekavējoties meklēja adventistu studentus. Tos atradis, kopā ar viņiem piedalījās sabata dievkalpojumos. Drīz vien viņš tika kristīts.

Uzzinājis, ka mazdēls ir pievienojies adventistu draudzei, Obeds vectēvs ļoti priecājās, taču patēvs bija sarūgtināts. Tomēr laika gaitā viņš ar to samierinājās.

Tagad Obeds strādā Dienvidganas ūnijas konferences administrācijā Akrā, Ganā. Viņš sacīja, ka ir svarīgi patiesībai sekot pat tad, ja vecāki vai kāds cits mēģina tevi no tā atturēt.

„Kad jūs atrodat patiesību un zināt, ka tā patiesi ir patiesība, jums nevajadzētu pieļaut, ka kāds no tās jūs novirza,” viņš sacīja. „Jums jāseko tam, ko uzskatāt par patiesību, un Dieva noteiktajā laikā jums tiks dotas iespējas Viņu pielūgt dievnamā.”

Daļa no jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs attīstīt Septītās dienas adventistu izglītību Ganā. Līdzekļi tiks novirzīti mācību telpu un kopmītņu celtniecībai Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžā. 2015. gadā tā uzsāka darbu ar 22 audzēkņiem, taču tagad to skaits ir sasniedzis 770. Šī patiesi ir īsta misijas skola, tajā tikai 30% audzēkņu nāk no adventistu ģimenēm. Paldies, ka 30.decembrī plānojat pienest dāsnus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Misijas ziņas

- Septītās dienas adventistu Ganas draudzi dibināja Kristiāns Abrahams Ackahs (1883-1912). Papildus savam literatūras evaņģēlista darbam viņš savā apgabalā nodibināja pirmās divas draudzes un skolas. Viņš bija pirmais Ganas pamatiedzīvotājs, kurš tika ordinēts par draudzes vecāko un darbojās ūnijas misijas darba komitejā. To visu viņš paspēja pirms savas pāragrās nāves 29 gadu vecumā.

Ietekmīga draudze

2.decembris

Pīters N.K. Duodu un
Samjuels Marfons

Gana

Gadījumi, kad kāds no Trīspadsmitā sabata projektiem iedvesmo citu lielu projektu, ir visai liels retums. Taču tas ir noticis Akrā, Rietumāfrikas valsts Ganas galvaspilsētā.

Aptuveni pirms 15 gadiem Ganas armija Septītās dienas adventistiem par velti piešķīra zemes gabalu Akrā, uz kura atradās kareivju barakas. Draudzei tika izvirzīts tikai viens noteikums – uz šī zemes gabala uzbūvēt dievnamu, lai tur uz dievkalpojumiem varētu pulcēties kareivji.

Šim projektam ziedojumus pienses Ganas adventistu draudzes locekļi. Viņi vēlējās, lai militārpersonām būtu iespēja piedalīties adventistu draudzes dievkalpojumos. Tad tika iesaistīti arī visas pasaules adventisti. 2007. gada 3.ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi nodrošināja dievnama celtniecības noslēguma darbu paveikšanu. Skaistas vitrāžas tika uzstādītas perimetrā pa dievnama kupolveida griestiem. Tika izgatavotas arī vitrāžas, kuras attēlo lūgšanā saliktas rokas un adventistu draudzes logotips, kurš tika novietots aiz kanceles.

Dievnamu militārpersonu vajadzībām atklāja 2008. gada 1.novembrī. Uz plāksnes pie galvenās dievnama ieejas ir lasāmi delegātu vārdi, kuri bija ieradušies uz dievnama atklāšanas ceremoniju. Starp tiem bija arī Ģenerālkonferences Kapelānu kalpošanas nodaļas vadītājs, kurš pārrauga kapelānu darbu visās pasaules draudzēs.

Jauno adventistu dievnamu Akrā pamanīja Ganas policija. Arī viņi savas akadēmijas teritorijā vēlējās adventistu dievnamu. Policijas vadība sazinājās ar

draudzes vadītājiem un jautāja: „Ja mēs jums dosim zemes gabalu akadēmijas teritorijā, vai jūs tad uzcelsiet dievnamu?”

Tas bija piedāvājums, no kura draudzes vadītāji atteikties nevarēja. Sākās līdzekļu vākšana policijas akadēmijas dievnama celtniecībai.

„Redzot, ko mēs esam uzcēlušī kareivju kazarmu vietā, policijas vadība uzticēja mums būvēt arī akadēmijas dievnamu,” sacīja vietējās draudzes vadītājs Kristofers Annans Nunjo, kurš kalpo kā Dienvidganas ūnijas izpildsekretārs.

Ēka, kura sludina

„Dievnams, kurš parādījās kareivju baraku vietā, ir pierādījis, ka spēj būt garīga gaisma bruņotajiem spēkiem,” sacīja pulkvežleitnants Pīters N.K. Duods, Septītās dienas adventistu draudzes kapelāns.

„Šī celtnie aicina ļaudis šeit nākt un pielūgt Dievu,” viņš sacīja. „Jūsu dievnams ir brīnišķīgs. Tātad arī tad, kad mēs nesludinām, ēka sludina mūsu vietā.”

Pīters N.K. Duods sacīja, ka militārpersonas, kuras piedalās dievkalpojumos dievnamā, iegūst labāku izpratni par adventistiem un, pats galvenais, uzzina par Dievu un glābšanās iespēju.

„Mēs pateicamies Dievam par šo brīnišķīgo līdzekli, kuru Viņš ir devis adventistu draudzei, lai ar evaņģēlija vēsti aizsniegtu militārpersonas,” viņš sacīja. „Tas nozīmē daudz.”

Samjuels Marfons, policists ar 17 gadu stāžu un vienīgais adventistu kapelāns Ganas policijā, cer, ka topošajam policijas akadēmijas dievnamam būs līdzīga ietekme uz policijas personālu. Paredzams, ka dievnamā būs no 1500 līdz 2000 sēdvietām. „To paveiks Dievs,” viņš sacīja. „Dievnamu uzcels Viņš.”

Džosija Nvarungva, Rietumu un Centrālāfrikas divīzijas misijas darba vadītājs, sacīja, ka viņš ir sajūsmināts par ietekmi, kuru 2007. gada Trīspadsmitā sabata projekts ir atstājis uz policijas personālsastāvu.

„Tas ir iedvesmojoši,” viņš teica. „Adventistu dievnams atrodas Ganas militāro spēku teritorijā. Es lūdzu, lai Tas Kungs darītu to par mūžības ietekmes centru tiem, kuri ar to nonāk saskarē.”

Paldies jums par 2007. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumu, kurš ir ļoti sekmējis Ganas militārā un policijas personāla evaņģelizāciju. Arī šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi sola lielu ietekmi Ganas iedzīvotāju dzīvēs. Ziedojumi palīdzēs paplašināt Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžas telpas. Tiks uzbūvētas kopmītnes un mācību klases. Paldies, ka 30.decembrī plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Ganas tautas tradicionālais apģērbs *kente* (no vārda „kenton”, kas nozīmē „grozs”) ir spilgts un krāsains. Tas izgatavots, ar rokām aužot zīda un kokvilnas auduma sloksnes. Agrāk šādu apģērbu valkāja Ašanti un Eve karalienes, kā arī Dagbonas karalienes un princeses. Arī mūsdienās to valkā īpašos gadījumos.
- Rietumāfrikas lielākais brīvdabas tirgus ir Kejetia tirgus, kurš atrodas Kumasi, Ašanti, Ganā. Tajā ir vairāk nekā 10 000 veikalu un stendu, tajos tiek pārdoti dažādi produkti, sākot no garšvielām līdz Ašanti sandalēm, plastmasas pērlītēm, kā arī zeltam un sudrabam.

Uzbrukums ar izkapti

9.decembris

Nensija

Gana

Trīspadsmit gadus vecā Ganas iedzīvotāja Nensija uz skolu devās ar asu izkapti rokā. Skolotājs bija bērnus palūdzis palīdzēt nopļaut zāli ap skolas teritoriju, un Nensija izkapti bija aizņēmusies no tēva. Darbam viņa bija sagatavojusies.

Tad notika traģēdija.

Ceļā uz skolu Nensija satika 16 gadus veco radnieci Akubu, un abas meitenes sastrīdējās. Akuba apsūdzēja Nensiju nepatiesu baumu izplatīšanā, un Nensija nikni aizstāvējās. Abas meitenes iekarsa, Akuba izrāva izkapti no Nensijas rokām un draudīgi to vicināja. Tajā brīdī parādījās Nensijas tēvs. Kāds bija viņu brīdinājis, ka star meitenēm ir izraisījies konflikts.

Kad Akuba metās Nensijas virzienā ar izkapti rokās, tēvs nostājās starp meitenēm, un izkaptis tēvam nogrieza deguna galu. Nensija raudāja, viņa jutās satriekta. Tēvs steidzīgi tika nogādāts slimnīcā.

Nensija gribēja doties tēvam līdzī uz slimnīcu, taču kāds spēks viņu atturēja. Viņa mēģināja atriekties Akubai, taču arī to šis spēks darīt neļāva.

Pievienot deguna galu Nensijas tēvam ārstam neizdevās. Viņš apkopa brūci un pacientu nodeva medmāsas Esteres uzraudzībā. Tēvs kādu laiku pavadīja slimnīcā.

Estere uz viņu atstāja labu iespaidu, un tēvs viņu iepazīstināja ar Nensiju.

„Viņa ir laba medmāsa,” sacīja tēvs. „Es vienmēr esmu gribējis, lai tu arī kļūtu par medmāsu.”

Nensija redzēja Esteres darbu un arī bija patīkami pārsteigta. Un viņa nolēma mācīties par medmāsu.

Pagāja vairāki gadi, Nensija pabeidza vidusskolu. Viņa meklēja medmāsu skolu un atrada Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžu. Sākumā viņa domāja, ka šī mācību iestāde ir paredzēta tikai adventistiem.

Tomēr Nensija koledžā tika uzņemta. Uzsākusi mācības, viņa redzēja, ka daudzi audzēkņi nebija adventisti. Daži nebija pat kristieši.

Nensija vienmēr bija sevi uzskatījusi par kristieti, taču tad, kad viņa koledžā apmeklēja īpašas nedēļu ilgas Bībeles izpētes nodarbības, viņas uzskati mainījās.

Mācītājs stāstīja par to, kā dzīvot kristīgu dzīvi. Nensija saprata, ka viņas dzīve tāda nebija. Taču viņa vēlējās būt patiesa kristiete. Nodarbību noslēgumā Nensija izlēma savu dzīvi nodot Kristum un tika kristīta.

Tagad Nensijai ir 22 gadi. No tā brīža, kad viņa satika Jēzu, viņas dzīve ir mainījusies visā pilnībā. Agrāk viņa mēdza Bībeli lasīt tikai dievnamā, taču tagad Nensijai bija personīgas attiecības ar Dievu, un viņa Bībeli savā istabā lasīja katru dienu. Viņa nevar vien sagaidīt brīdi, kad varēs sākt aprūpēt cilvēkus kā medmāsa. Nensija var pat turpināt izglītību un kļūt ārste.

„Kad tēvam paziņoju, ka tikšu kristīta, viņš priecājās,” Nensija sacīja. „Viņš zināja manu pagātņi. Tēvs ir laimīgs, jo mācības koledžā manu dzīvi ir izmainījušas līdz nepazīšanai.”

Jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžai, kurā mācās arī Nensija, izbūvēt jaunas kopmītnes un mācību klases. Koledža darbu uzsāka ar 22 skolēniem 2015. gadā.

Tagad to skaits ir sasniedzis 770. Pieprasījums pēc šīs mācību iestādes ir liels, taču patreiz skola papildus audzēkņus uzņemt nespēj. Šī koledža patiesi ir misijas skola, tikai 30% audzēkņu ir adventisti. Daudzi audzēkņi, tādi kā Nensija, katru gadu pievienojas draudzei. Paldies jums, ka 30. decembrī plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Viens no pazīstamākajiem ganiešiem ir Kofi Anans (1938 – 2018). Viņš bija ANO ģenerālsēkretārs no 1997. līdz 2006. gadam. Viņam un ANO 2001. gadā tika piešķirta Nobela prēmija.
- Gana reiz tika saukta par Zelta krastu. 1957. gada 6.martā Gana pasludināja savu neatkarību no britiem.

Anatomijas kundze

16.decembris
Abigaila

Gana

Abigaila nezināja, ko darīt. Vairāk par visu viņa vēlējās kļūt medmāsa.

Tomēr, lai samaksātu par savām mācībām, viņai vajadzēja strādāt. Šķita, ka laika, lai sekmīgi mācītos, viņai nebūs.

Abigaila bija iesākusi mācības Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžā Ganā, Rietumāfrikas valstī.

Grūtākie mācību priekšmeti bija anatomija un fizioloģija. Vakaros, kad Abigaila apguva šos priekšmetus, viņa raudāja, jo tie sagādāja lielas grūtības. Pēc pamošanās no rīta viņa raudāja atkal.

Abigaila bija uzņemta 8. klasē. Viņas noslodze darbā atstāja maz laika mājas darbu izpildei. Viņa izmisīgi lūdza Dievu, lai saņemtu sekmīgas atzīmes, īpaši anatomijā un fizioloģijā.

Pēc pārbaudes darba anatomijā un fizioloģijā skolotāja sacīja: „Labākais rezultāts bija 75%.”

Abigaila nopūtās un nodomāja: „Ak, tad jau droši vien mans rezultāts ir kādi 35%.”

Skolotāja neteica, kurš ir uzrādījis augstāko rezultātu.

Nākošajā dienā, kad pārbaudes darbi tika audzēkņiem atdoti, izrādījās, ka 75% novērtējumu bija saņēmusi Abigaila. Viņa nespēja noticēt savām acīm.

Blakus sēdošā klases biedrene čukstēja: „Cik tu dabūji?”

Abigaila parādīja savu pārbaudes darbu. „Tad tu esi tā, kurai ir vislabākais rezultāts!” draudzene iesaucās.

Abigaila samulsa un sacīja: „Lūdzu, nesaki to nevienam.”

„Labi, neteikšu,” draudzene atbildēja.

Abigailas noslēpums atklājās, kad viņa starpeksāmenā sasniedza 100% rezultātu.

Skolotāja Abigailu uzrunāja visas klases priekšā: „Tu saņēmi visaugstāko novērtējumu jau pirmajā pārbaudē. Pēc tam arī otrajā. Tagad tavs rezultāts ir 100%. Lūdzu, vairāk neslēpies. Kad es jautāšu, droši atbildi.”

Tagad Abigaila, kad skolotāja uzdeva jautājumus, uzreiz uz tiem atbildēja, reizēm pat nepaceļot roku.

Pēc kāda laika klases biedri Abigailu sāka saukt par Anatomijas kundzi. Abigaila pret to neiebilda un smaidīja. Vēl platāks smaids viņas sejā parādījās, kad viņa ar nevainojamu atzīmi nokārtoja noslēguma eksāmenu.

Abigaila atzīst, ka anatomijā un fizioloģijā, kā arī citos mācību priekšmetos, viņai palīdzēja Dievs. Tagad viņa ir savu studiju pusceļā un var lepoties ar augstāko vidējo atzīmi koledžā. Viņa arī saņem daļēju stipendiju, tā gūstot iespēju samazināt savu darba slodzi.

„Tas ir Dievs,” Abigaila sacīja. „To nespēju es, bet gan Dievs.”

Pēc nedēļu ilgām Bībeles nodarbībām koledžas pilsētiņā Abigaila izlēma, ka vēlas ar kristību pievienoties adventistu draudzei. Viņa mīl Dievu no visas sirds un vēlas dzīvot Viņam par godu.

Abigaila savās mājās sastop pretestību. Viņas tuvs radnieks ir citas konfesijas pārstāvis un Abigailas rīcību ir nodēvējis par grēku.

Abigaila nezina, ko darīt. Viņa nezina, pie kā griezties, izņemot Dievu. Un viņa lūdz pēc Dieva palīdzības. Abigaila ir pārliecināta, ka Dievs, kurš viņai bija palīdzējis iegūt labas atzīmes, palīdzēs arī Viņam kalpot tagad un visā mūžībā.

Lūdziet par Abigailu, lai viņa spētu savā dzīvē atrast Dieva gribu. Lūdziet par visiem 770 skolēniem, kuri mācās Septītās dienas adventistu Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžā. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs koledžu paplašināt. Šī koledža savu darbību uzsāka 2015. gadā ar 22 audzēkņiem. Tagad koledžai tiks uzbūvētas jaunas mācību klases un kopmītnes. Pieprasījums pēc koledžas izglītības ir liels. Tikai 30% audzēkņu ir adventisti. Paldies jums, ka 30.decembrī plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Ganas galvaspilsēta ir Akra, kura atrodas dienvidu piekrastē. Pilsētas iedzīvotāju skaits sasniedz 284 000, bet tās apkārtnē mīt gandrīz 5,5 miljoni cilvēku.

Izlaistais bauslis

23.decembris

Nataniēls

Gana

Sešpadsmit gadus vecais Ganas iedzīvotājs Nataniēls klausījās mācītāja svētrunu un bija pārsteigts.

Mācītājs svētdienas dievkalpojumā no kanceles lasīja Bībeli. Nataniēls viņa vārdiem sekoja līdzī, atvēris savu Bībeli. Mācītājs lasīja 2.Mozus grāmatas 20.nodaļu, Dieva desmit baušļus. Taču vienu no tiem viņš izlaida. Pēc svētrunas Nataniēls piegāja pie mācītāja un jautāja, kādēļ viņš bija izlaidis 4. bausli.

„Dievu tu vari pielūgt jebkurā dienā, nav svarīgi, kuru dienu tu ievēro,” viņš teica.

Nataniēls bija ļoti pārsteigts. Viņš nekad nebija varējis iedomāties, ka kāds no Dieva baušļiem varētu nebūt obligāts.

Pārnācis mājās, Nataniēls vairākkārt pārlasīja ceturto Dieva bausli. Viņš lasīja: „Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos. Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta,” 2.Moz.20:8-11.

Uz dievnamu, kurā dievkalpojumi notika svētdienās, Nataniēls bija aizgājis pēc drauga uzaicinājuma. Nākamajā svētdienā viņš gāja pie savas draudzes mācītāja un izjautāja viņu par 4. Dieva bausli. Viņa mācītājs sacīja to pašu: „Tu vari Dievu pielūgt katru dienu.”

Nataniēls sāka dedzīgi pētīt Bībeli. Viņš lūdza Dievu, lai Viņš atklātu patiesību. Atbildi Nataniēls atrada Jēkaba vēstulē 2:10, kurā sacīts: „Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem.” Un Nataniēls sāka domāt, ka Dievam varētu būt svarīga arī sabata, nedēļas septītās dienas, ievērošana.

Nataniēls bija dzirdējis par Septītās dienas adventistiem. Citus kristiešus, kuri dievkalpojumus rīkotu sestdienās, viņš nezināja. Taču Nataniēla pilsētā adventistu nebija. Viņš lūdza: „Ja Tev septītā diena patiesi ir svarīga, tad, lūdzu, liec, lai Septītās dienas adventisti ierastos mūsu pilsētā un rīkotu šeit evaņģelizācijas sanāksmes.”

Nataniēls domāja, ka atbilde uz viņa lūgšanu pierādīs divas lietas – ka Dievs ir dzirdējis viņa lūgšanu un ka sabats Viņam ir svarīgs.

Nataniēls atkārtoja šo lūgšanu nākamajā un arī aiznākošajā dienā: „Ja septītā diena ir Dieva svētā diena, lai adventisti nāk un sarīko evaņģelizācijas sanāksmes.”

Pēc apmēram astoņiem mēnešiem adventisti ieradās. Nataniēls bija tik laimīgs!

Evaņģelizācijas sanāksmju noslēgumā Nataniēls tika kristīts kopā ar savu jaunāko māsu, kura kopā ar viņu bija apmeklējusi sanāksmes. Kopumā tika kristīti 50 cilvēki, un pilsētā tika izveidota adventistu draudze.

Pašreiz Nataniēls ir sasniedzis 23 gadu vecumu, viņš universitātē mācās par skolotāju.

„Dievs atbildēja uz manām lūgšanām,” viņš saka. „Pirms adventisti ieradās manā pilsētā, viņi jau manu dvēseli bija ieguvuši.”

Daļa no jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem šajā ceturksnī tiks novirzīti Ganas Septītās dienas adventistu izglītības attīstībai. Tiks uzbūvētas jaunas mācību telpas un kopmītnes Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžai. Šī mācību iestāde 2015. gadā tika atvērta ar 22 audzēņiem. Tagad tajā mācās 770 studenti. Pieprasījums pēc šīs koledžas izglītības ir liels, taču skolai, lai uzņemtu papildus audzēkņus, trūkst kapacitātes. Šī ir īsta misijas skola, kurā skolēni no adventistu ģimenēm sastāda tikai 30%. Katru gadu draudzei pievienojas vairāki audzēkņi. Paldies, ka 30.decembrī plānojat pienest bagātīgus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Daži fakti

- 1983. gadā ganietis Ferdijs Adobo uzstādīja rekordu 100m sprintā atpakaļgaitā, kas ierakstīts Ginesa rekordu grāmatā. Šo distanci viņš veica 12,7 sekundēs.

Ielūguma nozīme

30.decembris, 13. sabats

Suzanna

Vairāki simti Septītās dienas adventistu studentu un viņu draugi piepildīja Ganas valsts universitātes dievnamu. Mācītājs uzaicināja tos, kuri vēlējās sniegt savu liecību par to, kā viņi savas sirdis ir nodevuši Jēzum, pēc sabata dievkalpojuma par to pastāstīt adventistu misijas darbiniekiem, kuri bija ieradušies apciemot universitāti.

Starp tiem, kuri palika pēc dievkalpojuma beigām, bija arī 22 gadus vecā studente Suzanna.

Suzanna kautrīgi pasmaidīja un sacīja, ka Jēzum savu sirdi viņa ir atdevusi tikai pirms dažiem mēnešiem, pēc tam, kad viņa bija sadraudzējusies ar adventistu studentiem.

Suzannu uzaicināja par to pastāstīt vairāk, un viņa sacīja, ka šis stāsts bija iesācies divus gadus agrāk viņas dzimtajā pilsētā.

Kad Suzanna brīvlaikā bija mājās, viņas brāļa sieva bija viņu uzaicinājusi uz Septītās dienas adventistu bērniem veltītu dievkalpojumu. Viņas pusmāsa, kuras vārds bija Komforta, radu lokā bija vienīgā adventiste. Viņa vēlējās veltīt Tam Kungam savu jaundzimušo dēlu.

Suzanna nekad adventistu dievkalpojumā nebija piedalījusies, nekad pat nebija spērusi kāju viņu dievnamā. Un viņa piekrita iet.

Dievkalpojuma norise Suzannu aizkustināja. Īpaši viņai patika muzikālie priekšnesumi un dziedāšana. Viņa šeit vēlējās nākt vēl un vēl.

Taču Komforta viņu vairs neaicināja, un Suzanna negāja.

Atgriezusies universitātē, Suzanna sadraudzējās ar studentiem, adventistiem, kuras vārds bija Lidija.

Pēc kāda laika Lidija Suzannu uzaicināja pievienoties 30 adventistu studentu grupai lūgšanu sanāksmē. Studenti dziedāja un lūdza, viens no viņiem sacīja svētrunu par Jēzu. Suzannai šī sanāksme patika, un Lidija viņu uzaicināja vēlreiz. Suzanna sāka uz šiem dievkalpojumiem nākt regulāri.

Kādu dienu Lidija Suzannai sacīja: „Mēs dosimies evaņģelizācijas pasākumā. Vai tu vēlētos mums pievienoties?”

Adventisti plānoja daļu no mācību brīvlaika pavadīt ejot no mājas uz māju pilsētā, kura atradās 20 km attālumā no universitātes. Studentiem bija jāuzaicina ļaudis nākt uz vakara sanāksmēm, mācītājam bija jārunā svētrunas. Suzanna piekrita palīdzēt.

Suzanna pievienojās 25 citiem studentiem, adventistiem, kuri rītos gāja no durvīm līdz durvīm, bet vakaros apmeklēja evaņģelizācijas sanāksmes. Katru vakaru ieradās vairāk nekā 50 cilvēki.

Sanāksmju iesākumā Lidija Suzannai jautāja, vai viņa vēlētos tikt kristīta.

„Jā,” Suzanna sacīja.

Suzanna katru vakaru klausījās mācītāja svētrunas, un viņas vēlme tikt kristītai strauji auga. Viņa īpaši ieinteresējās par mācītāja sacīto attiecībā uz septītās nedēļas dienas svētumu. Suzanna redzēja, ka mācītājs seko Bībeles patiesībām. Viņai patika mūzika un dziedāšana. Viņa zināja, ko vēlas darīt tālāk. Taču, vai viņa saņems uzaicinājumu?

Sanāksmju noslēgumā Lidija jautāja Suzannai: „Vai tu patiesi vēlies tikt kristīta?”

Suzanna tagad bija pilnīgi pārliecināta. „Jā,” viņa atbildēja.

Suzanna bija 20 jaunkristāmo sastāvā. Kad Suzanna izkāpa no kristību ūdens, Lidija viņu priecīgi apskāva.

Pēc sanāksmēm Suzanna atgriezās savā dzimtajā pilsētā un Komfortai pastāstīja par savu kristību. Viņa ļoti priecājās, tagad viņa vairs ģimenē nebija vienīgā adventiste.

Kādēļ Suzanna savu sirdi nodeva Jēzum? Nav šaubu, ka tas bija Svētais Gars, kurš uzrunāja viņas sirdi. Taču viss sākās ar vienkāršu uzaicinājumu uz dievnamu.

„Kad es pirmo reizi ierados adventistu dievnamā, man patika viņu dievkalpojums,” Suzanna pastāstīja. „Taču tad es vairs netiku uzaicināta un pārtraucu iet. Es gaidīju uzaicinājumu. Tad mani uzaicināja uz universitātes dievnamu, un es aizgāju. Un beidzot kļuva adventiste.”

Daļa no jūsu šīsdienas Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs attīstīt Septītās dienas adventistu izglītības sistēmu, īstenojot divus projektus Rietumu un Centrālāfrikas divīzijā. Līdzekļi tiks novirzīti Medmāsu un vecmāšu apmācību koledžas mācību telpu un kopmītņu celtniecībai. Šajā Ganas mācību iestādē studē Suzanna. Otrais projekts ir bilingvālās skolas atvēršana Kamerūnā. Tur bērni varēs uzzināt par Jēzu franču un angļu valodās. Paldies jums par šodienas dāsnajiem ziedojumiem.